

postmottak@kud.dep.no

Deres ref. 14/2642

Oslo, 1. september 2014

Høring - Gjennomgang av Norsk kulturråd

Kunstnernettverket viser til utsendt høring, og takker for utsatt høringsfrist for nettverket og organisasjonene.

Vi vil i høringssvaret konsentrere oss om følgende tema: maktspredning (del 1), forslagene om oppnevning og sammensetning av råd og fagutvalg (del 2), forslagene om organisering av armlengdesoppgaver (del 3) og til sist kort om organisering av direktoratsoppgaver (del 4).

1 MAKSPREDNING ER BLITT TIL MAKTKONSENTRASJON

Rapporten slår fast i kap 3.4 at

”Begrepet maktspredning [peker på] et behov for at muligheten til å utøve makt, er spredt på en rimelig måte, og at ikke uforholdsmessig mye makt er samlet på få hender. Dette kan knyttes an til målet om å sørge for et mangfoldig kulturliv. For å oppnå et slikt mål bør det være en spredning i kunstsyn og nettverk som er sentrale i tildelinger av støtte.”

Dette er et sentralt prinsipp, som det er bred enighet om i det politiske liv og i samfunnet for øvrig. Maktspredning er et viktig prinsipp for sittende regjering, og dette lå også til grunn for mandatet til gjennomgangen av Norsk kulturråd. Kunstnernettverket støtter dette prinsippet fullt ut.

Det mest oppsiktsvekkende med rapporten om Norsk kulturråd er at den stikk i strid med mandatet og et allment akseptert prinsipp om maktspredning, foreslår tiltak som medfører en klar konsentrasjon av makt, med sterkt utvidede fullmakter til rådet. Utredningen foreslår å flytte politisk strategisk makt til rådet, flytte økonomisk makt til rådet, flytte stipendkomiteutnevninger til rådet, flytte rollen som styre/utvalget for statens stipender til rådet, og på toppen av dette redusere rådet fra ti til syv personer. Alle disse forslag må sies å samle mer makt på færre hender. Altså maktkonsentrasjon fremfor maktspredning. Tas disse forslagene til følge blir resultatet en eksepsjonell endring og ensretting av kunstneres økonomiske premisser.

2 FORSLAG ANGÅENDE OPPNEVNING OG SAMMENSETNING AV RÅD OG FAGUTVALG

2.1 Kunstfaglig kompetanse i rådet

Det foreslås i rapporten å redusere antall medlemmer av rådet i Norsk kulturråd fra ti til sju. Det foreslås videre at medlemmene ikke nødvendigvis trenger å inneha kunstfaglig kompetanse. Norsk kulturråd henter i dag sin legitimitet og tillit gjennom sin kunstfaglige kompetanse og Kunstnernettverket mener at en svekkelse av rådets samlede kunstfaglige kompetanse vil sette dette i fare.

Det er selvsagt et gode at medlemmer av rådet har kompletterende kompetanse innen organisasjon, ledelse, økonomi, forskning og utvikling, men etter vårt syn er kunst- og kulturfaglig kompetanse essensiell for alle rådsmedlemmer og må ligge til grunn ved oppnevning av rådsmedlemmer. Medlemmene bør derfor fortsatt oppnevnes på bakgrunn av sin kunst- og kulturfaglige kompetanse, slik loven om Norsk kulturråd fastsetter i dag.

WWW.KUNSTNERNETTVERKET.NO POST@KUNSTNERNETTVERKET.NO

NORSKE BILLEDKUNSTNERE | NORSKE KUNSTHÅNDVERKERE | FORBUNDET FRIE FOTOGRAFER | GRAFILL | DEN NORSKE FORFATTERFORENING | NORSKE BARNE- OG UNGDOMSBOKFORFATTERE
NORSKE DRAMATIKERES FORBUND | NORSK OVERSETTERFORENING | NORSK FAGLITTERÆR FORFATTER- OG OVERSETTERFORENING | MUSIKERNES FELLESGRUPPESAMMENSLUTNING
NORSK KOMPONISTFORENING | NOPA - NORSK FORENING FOR KOMPONISTER OG TEKSTFORFATTERE | NORSK SKUESPILLERFORBUND | NORSK SCENEINSTRUKTØRFORENING
NORSKE SCENOGRAFER | NORSKE DANSEKUNSTNERE | NORSK FILMFORBUND | NORSKE FILMREGISSØRER | NORSKE ARKITEKTERS LANDSFORBUND

Vi mener også det er uheldig at rådet skal reduseres til sju medlemmer, med tanke på at de skal ha tilstrekkelig kompetanse innen alle kunstfelt. De klart viktigste oppgavene fordrer dyp og bred kunstfaglig kompetanse, akkurat som før (ref. anbefaling nr 6: "*Rådet oppnevner fagutvalgene og gir retningslinjer for fagutvalgenes arbeid og for de ulike avsetningene.*"). En reduksjon til syv medlemmer hvorav flere skal ha annen type kompetanse enn kunstfaglig, blir i sum en dobbel svekking av den kunstfaglige kompetansen i rådet.

Etter all sannsynlighet vil en slik endring i praksis flytte kunstfaglig makt fra rådet til administrasjonen. Rådet vil i langt større grad måtte lene seg på innstillingene fra administrasjonen, som vil gjøre disse valgene i sine saksforberedelser foran rådsmøtene. Rådet vil ikke lenger ha tilstrekkelig dyp innsikt i alle kunstmiljøer til å fungere godt nok som et ledende kunstfaglig organ og til å korrigere det som kommer fra administrasjonen.

Ser man på studien av tilsvarende strukturer i andre land finner man at de fleste har bred representasjon i sitt øverste organ, eksempelvis 12 personer i Danmark, 15 i England og 9 i Sverige.

I rapporten hevdes det at enkelte rådsmedlemmer fungerer som ombudsmenn for sine felt. Denne virkelighetsbeskrivelsen er det lite hold i. Det at et rådsmedlem har bakgrunn i og inngående kjennskap til ett kunstfelt, medfører på ingen måte at dette medlemmet ikke kan forstå og støtte behov i andre kunstfelt. Et godt eksempel på dette, er at rådet de senere årene har vist stor vilje til å prioritere det visuelle kunstfeltet, som har en svak finansiering i Kulturrådet. Dette har gitt seg konkret utslag i en prioritering i budsjettøkningene til Kulturdepartementet og senest i fordelingen av budsjettkuttene på post 74, hvor rådet valgte å innlemme tre nye institusjoner på det visuelle kunstfeltet på posten.

Forslaget om valgkomité i pkt. 4 i anbefalingene trenger mer utredning. Økt åpenhet omkring utnevningssprosessen er positivt, og forslaget om mulighet til å foreslå kandidater er god, - for øvrig en mulighet som absolutt ikke bør begrenses til kun fylkeskommuner. Som forslaget foreligger her, gis en valgkomité på tre medlemmer uforholdsmessig mye makt til få personer.

2.2 Kopling mellom råd og fagutvalg, beslutningsmyndighet og oppnevning

Det er en vel etablert praksis at medlemmene i rådet også er ledere for ulike fagutvalg i Kulturrådet. Rapporten foreslår å endre på dette. Det betyr at rådets kunstfaglige kompetanse svekkes ytterligere, og at rådet isoleres fra de fagfeltene det har ansvar for. Det at medlemmene av rådet i dag også er ledere for hvert sitt fagutvalg, gjør at de får stor kunnskap om hva som rører seg på de ulike feltene i kulturlivet, og hvilke behov som finnes ute blant kunstnere og institusjoner. Dette går tapt med den foreslåtte omorganiseringen, og løses ikke ved observasjon i enkelte fagutvalgsmøter eller utvidet dialog mellom fagutvalg og råd. Endres rådet som foreslått, vil det bli tilfeldig hvilke kunstfelt og deler av kulturlivet rådsmedlemmene har inngående kjennskap til.

Kunstnernettverket støtter pkt. 7 i anbefalingen der det heter at "*Fagutvalgene fatter vedtak i alle saker om enkelttilskudd, på bakgrunn av et kunst- og kulturfaglig skjønn.*" Dette virker hensiktsmessig ut fra tanken om maktspredning og med tanke på at vedtak om enkelttilskudd skal fattes av det organ som har den største kompetansen om kunstfeltet som skal tildeles støtte. Det fremstår som ryddig at rådet har det overordnede ansvar for å sette rammer, mens enkelttildelingene gjøres av et kompetent fagutvalg. Fagutvalgene bør imidlertid fortsatt ledes av rådsmedlemmer slik at rådets kunstfaglige kompetanse ivaretas.

Kunstnernettverket støtter at "medlemmene i fagutvalgene skal ha "tung kunst- og kulturfaglig kompetanse innenfor fagutvalgets felt", samt god geografisk spredning og bred sammensetning av kompetanse, som det fremgår av anbefaling pkt. 8. I dag er det fagseksjonene i Norsk kulturråd som innstiller utvalgsmedlemmer, og rådet som beslutter. Det bør bestrebes mer transparens i oppnevningen av fagutvalgene i Norsk kulturråd. Vi anser at innføring av forslagsrett for kunstnerorganisasjonene vil være en mer formålstjenlig løsning enn den foreslåtte forslagsdatabasen.

2.3 Om Kulturrådets rolle - politisk aktør eller fordelingsorgan

Utredningen og anbefalingene preges av at utredningsgruppen ønsker seg et mer politisk kulturråd, som benevnes som et "strategiorgan". Gruppen ønsker seg tilbake til et mer politisert råd som det engang var, et råd som utvikler kunst- og kulturpolitiske strategier og deltar som debattaktør. Men verden omkring Kulturrådet er helt annerledes i dag enn for femti-seksti år siden, illustrert i følgende sitat fra side 10 i rapporten:

"Kulturrådet hadde en dominerende posisjon i kulturforvaltningen da det ble etablert. Det fantes den gang ikke noe Kulturdepartement, og kulturinstitusjonene var få og hadde få ansatte. Senere har vi fått et eget kulturdepartement og sterke kulturinstitusjoner med store fagmiljøer. Også kommuner og fylker har en kraftig utbygget kulturkompetanse. Kulturrådet har i større grad blitt et fordelingsorgan på grunnlag av et kunstfaglig skjønn. Dette bør ha innvirkning på hvordan rådet sammensettes."

Sitatet er hentet fra St.prp. nr. 65 (2008-2009), og konsekvensen den gang var at man konsentrerte kompetansen i rådet om det kunstfaglige, og sluttet med rådsmedlemmer som var representanter for politiske partier eller organisasjoner. Dagens utgave av Kulturrådet er et produkt av en lang historisk utvikling, og det er nå et velfungerende forvaltningsorgan som nyter bred legitimitet for sin kunstneriske skjønnsutøvelse.

Kunstnernettverket mener det er avgjørende med et tydelig skille mellom de to myndighetsområdene politikuttforming og støttetildeling. Dette oppnås best ved at politiske avgjørelser om infrastruktur, omfang, satsningsområder, budsjettammer osv. gjøres av våre demokratisk valgte, politiske organer, mens den konkrete støttetildelingen skjer ved en autonom faglig skjønnsutøvelse, på armlengdes avstand fra politiske interesser.

Det politiske systemet har demokratiske, transparente beslutningsprosesser med åpne dører inn på alle nivåer og i alle faser. Kulturrådets beslutningsprosesser vil aldri kunne bli like transparente eller tilgjengelige, - og Kulturrådet er slett ikke en konstruksjon rigget for å håndtere politisk påvirkning fra kunstnerorganisasjoner og andre aktører.

Det er en demokratisk rett at de berørte – selv, eller gjennom sine representative organisasjoner – skal kunne påvirke de politiske beslutningene for sitt felt. Det blir et demokratisk problem dersom aktører og interessegrupper fremover skal bli avskåret fra muligheten til å påvirke politikken for sine bransjer, eller at dette skal skje i bakkanaler inn til Kulturrådets medlemmer.

Delingsmodellen hvor politikerne beslutter budsjettammer og overordnede strukturer, sikrer også at politikerne opprettholder sitt engasjement og kjennskap til det prosjektbaserte, utenom-institusjonelle kunstfeltet. Politikerne har da mulighet til å støtte spesifikke satsninger for å løfte enkelte områder. Forutsetningen er da at Stortinget beholder en mer detaljert budsjettstyring, ikke kun en sekkebevilgning til

hele Kulturfondet. Dette sikrer et helhetlig perspektiv og en helhetlig politikk for kunsten i Norge, og for de forskjellige kunststartene, uavhengig om de ligger på departementsnivå eller under Kulturrådet. Vi oppfatter det foreliggende forslaget som et brudd med en slik delingsmodell.

Kunstnernettverket ønsker derfor å holde fast ved Kulturrådets tydelige rolle som et fordelingsorgan basert på utøvelse av kunstnerisk skjønn, snarere enn å utvikle det i retning av et mer politisk organ. Et klart skille mellom den politiske makten og fordelingsmakten er avgjørende, for å sikre muligheten til å påvirke kulturpolitikken, og søke gjennomslag for konkrete tiltak og prioriteringer, gjennom demokratiske, transparente prosesser i politiske organer.

3 ORGANISERING AV ARMLENGDESOPPGAVER

Rapporten foreslår en rekke dyptgripende endringer i strukturene for tildeling av de statlige stipendene. Før vi går inn i de enkelte forslagene, vil vi bemerke at de gjennomgående fremstår som svakt utredet og basert på en rekke feil og misforståelser.

Derfor vil vi, i likhet med høringsuttalelsen til Utvalget for statens kunstnerstipend, påpeke at hvis regjeringen etter høringen ønsker å gå videre med enkelte forslag, så kreves det grundig utredning av konsekvenser, og tett dialog med berørte parter.

3.1 Om fagfellevurdering som prinsipp

Vi opplever at rapporten støtter prinsippet om fagfellevurdering, selv om det ikke er gjenstand for omfattende drøftinger. På side 74 står følgende:

"I et utvalg eller en komité med bredt sammensatt kompetanse og kunstsyn skapes det en arena der flere faglige vurderinger brytes mot hverandre. Disse fagfellevurderingene er selve kjernen i Kulturrådets virksomhet, og bidrar slik flertallet ser det, til at vedtakene som treffes får nødvendig legitimitet."

I gjengivelsen av referansegruppens innspill på side 7 står dette:

"Systemet med fagfellevurderinger ble trukket frem som særlig viktig og positivt."

Fagfellevurdering er et bærende prinsipp i norsk kunstnerpolitikk, slik det også er i beslektede samfunnsfelt som forskning og akademien. Dette har mange gode grunner. Det essensielle er naturligvis den fagkompetansen og innsikt i praksis fagfeller innehar, noe som er grunnlaget for en god kunstfaglig skjønnsutøvelse.

Videre har historien vist at fagfeller ofte er i stand til å anerkjenne kunstnerisk kvalitet i nye kunstuttrykk langt tidligere enn andre fagpersoner og aktører i kunstfeltene eller markedet. Vi har mange eksempler på avantgarde kunstnere som har blitt anerkjent og støttet av sine fagfeller langt før andre aktører, markedet og samfunnet for øvrig har anerkjent kvaliteten. Dette har bidratt til å sikre utviklingen av store kunstnerskap.

Dette poenget mener vi er sentralt. Det er viktig for mangfoldet og maktfordelingen i norsk kulturliv at mange ulike aktører har innflytelse over hvilke kunstuttrykk som får mulighet til å utvikle seg. I alle kunstfelt er det mange arenaer der kunstnerne ikke har innflytelse, og der beslutninger som er avgjørende for kunstnerne

videre karrierer blir tatt. Det gjelder i hele spekteret fra offentlige støttede kunstinstitusjoner til kommersielle aktører.

Kunstneres utøvelse av kunstfaglig skjønn, som fagfeller av stipendsøkerne, forutsetter faglig integritet uavhengig av hvilke aktører eller strukturer som har oppnevnt dem, og overholdelse av habilitetsregler.

3.2 Oppnevning av stipendkomiteer

Rapporten foreslår å endre oppnevningsstrukturene, koblet til argumentasjon om armlengdes avstand. Her opplever vi at utredningen gjør mange feilslutninger. Prinsippet om fagfelleevaluering er ikke i konflikt med prinsippet om armlengdes avstand, som i essens setter opp en skanse mellom bevilgende myndigheter og utøvelsen av kunstfaglig skjønn.

Kunstnernettverket mener det er helt avgjørende at oppnevningen av fagfeller til sakkyndigkomiteer skjer i åpne, transparente og tillitvekkende systemer. Det er en absolutt forutsetning for stipendordningenes legitimitet.

Det er dette kunstnerorganisasjonene ivaretar i dag. Kunstnerorganisasjonene tilbyr oppnevningssystemer som er godt forankret og vel kjent i kunstnermiljøene, og som sikrer bred rekruttering av ulike kunstsyn, kunstneriske praksiser, hensyn til geografisk spredning etc. Fagfellene oppnevnes gjennom godt etablerte demokratiske strukturer, med innstilling av valgkomiteer og valg på årsmøter eller ved uravstemning. Disse oppnevningssystemene har dermed stor grad av legitimitet.

Det er åpenbart at fagfellene i stipendkomiteene ikke gjennomfører innstillingsarbeidet som "representanter for organisasjonen og deres interesser", slik utredningsgruppen synes å tro. Komitémedlemmene utfører denne oppgaven i kraft av sin kunstfaglige kompetanse og erfaring. Man kan spørre seg hva kunstnerorganisasjonenes eventuelle "interesse" i stipendbehandlingen skulle være? Den er i så fall helt sammenfallende med Norsk kulturråd og øvrige myndigheters: at stipenddelingene skal baseres utelukkende på utøvelse av kunstfaglig skjønn, baseres på fagfelleevaluering, i tråd med gjeldende forskrifter og habilitetsregler.

Paradoksalt nok er systemet som utredningen foreslår for oppnevninger til stipendkomiteene langt mindre transparent enn det som foreligger i dag. At oppnevningen av både fagutvalg og stipendkomiteer skal behandles gjennom samme apparat fører også til en konsentrering av makt.

3.3 Ikke-medlemmers tilgang til stipendordninger

De statlige stipendordningene er meget vel kjent i kunstnermiljøene. Stipendene utlyses offentlig. Alle kunstnere kan søke og blir vurdert på likt grunnlag, basert på kunstnerisk skjønn. Om søkerne er medlem av en kunstnerorganisasjon er irrelevant for søknaden, og komitémedlemmene opplyses følgelig ikke om eventuelle medlemskap. Dette betyr at både organiserte og ikke-organiserte kunstnere behandles på lik linje.

I forbindelse med denne høringen, gjennomførte Norske Billedkunstnere (NBK) og Norske Kunsthåndverkere (NK) hver sin kartlegging av andel ikke-medlemmer som ble innstilt til stipend. I årene 2012-14 innstilte kunsthåndverkernes stipendkomite 22,6% av de statlige stipendene til kunstnere som ikke var medlem av NK.

Billedkunstnerens stipendkomité's innstilling i 2014 viser at 38,4% av samtlige stipend (både statlige, vederlagsbaserte og avgiftsbaserte) gikk til kunstnere som ikke var medlemmer av NBK.

3.4 Om forenkling og kunstfelt i utvikling

Flere utredninger har problematisert antall stipendkomiteer. Sett fra kunstnerens standpunkt, er det viktigste at det finnes adekvat kompetanse i vurderingen av søknadene og at rammene rundt stipendbehandlingen er betryggende.

Kunstfeltet eller -feltene som komiteene skal vurdere må også være overskuelige. Rent konkret er det for eksempel håndterbart for stipendkomitémedlemmer å ha oversikt over nyere utgivelser innen skjønnlitteratur for voksne. Hvis dette derimot utvides til å omfatte skjønnlitteratur for barn og unge, blir det vanskelig, enn si umulig, å holde oversikten. Likeledes vil det for mindre kunstnergrupper være svært viktig å sikre spisskompetanse, slik at man ikke kommer i en situasjon der en majoritet av komiteemedlemmene mangler forståelse og innsikt i et mindre kunstfelt, slik at kunstnerne innen dette feltet har mindre mulighet til å få støtte eller at skjønnsutøvelsen blir mangelfull.

Fremveksten av nye kunstformer blir også problematisert i rapporten. Det er riktig at kunsten er i stadig bevegelse, men det betyr ikke dermed at det er en rekke "hjemløse" kunstnere. Kunstsyn og kunstpraksiser vil være i stadig utvikling. Likevel er det slik at hovedkategorier som billedkunst, kunsthåndverk, skjønnlitteratur, dansekunst, filmkunst etc fremdeles er høyst gyldige. De aller fleste kunstnere vil kjenne seg hjemme i ett eller kanskje to kunstfelt, og det oppleves ikke vanskelig å orientere seg.

Kunstfeltene beveger seg og kunstnerorganisasjonene beveger seg i takt med dem. Eksempelvis vil billedkunstnerens stipendkomité behandle helt andre kunstuttrykk i 2014 enn tilfellet var for 50 år siden. Videokunstnere, lydkunstnere og performancekunstnere blir vurdert av billedkunstnerens stipendkomité, av fagfeller som har lignende kunstneriske praksiser. Dette speiles i komiteenes sammensetning av fagfeller.

Problemstillingen rundt framveksten av nye kunstformer oppfatter vi derfor i stor grad som konstruert.

3.5 Samordningsgevinst: vederlagstipend og statlige stipend i samordnet behandling

Et annet aspekt som utredningsgruppen ikke tar tilstrekkelig inn over seg, er det faktum at mange kunstnerorganisasjoner uansett må foreta stipendbehandling for vederlagsbaserte stipend og eventuelle legat. Dette er den store samordnings- og effektiviseringsgevinsten i dagens ordning, og det er oppsiktsvekkende at dette ikke er gjenstand for en grundig drøfting i rapporten.

En samordning av tildelinger av statlige stipend og stipend basert på ulike kollektive vederlagsmidler er åpenbart fornuftig. Formålet er det samme, og søkerne er de samme. For kunstnerens del spiller det liten rolle om det kunstneriske arbeidet finansieres av statlige stipendmidler eller vederlagsmidler. Det er heller ikke ønskelig for noen parter at en og samme kunstner skal få både et statlig arbeidsstipend og et vederlagsbasert arbeidsstipend. Den samordnede behandlingen i dagens struktur sikrer dette.

Det er imidlertid ingen god grunn til at de statlige stipendene skal samordnes med ordningene i Kulturrådet, som f.eks. prosjektstøtten. Formålene bak disse støttesystemene er vidt forskjellige. Hvorfor og hvordan man skulle se disse i sammenheng, og hvilke praktiske utslag det skulle få, er ikke drøftet i rapporten.

Effekten av utredningens forslag er to separate stipendbehandlinger for støtteordninger med likt formål for samme søkere, med alt hva dette koster av ressurser og merarbeid for kunstnerne, kunstnerorganisasjonene og Kulturrådet. Forslaget vil medføre vesentlig økt byråkrati og vesentlig økte kostnader, som sannsynligvis vil måtte tas av midlene satt av til stipend.

I tillegg kommer det faktum at mange kunstnerorganisasjonene faktisk subsidierer den statlige stipendbehandlingen, siden vederlaget organisasjonene mottar på langt nær dekker kostnadene for stipendbehandlingen og sekretariatsarbeidet, noe rapporten så vidt kommer inn på (side 30). Merkostnadene for en adskilt stipendbehandling for de statlige stipendene innen Kulturrådet, vil derfor kunne bli store.

3.7 Nedleggelse av Utvalget: fjerne demokratiske prosesser

Rapporten foreslår å overføre oppgavene til Utvalget for statens stipend og garantiinntekter til rådet. Kunstnernettverket mener dette er nok et eksempel på en uheldig maktkonsentrasjon. Hvis dette gjennomføres, vil all kunstnerstøtte til det ikke-institusjonelle feltet forvaltes av ett og samme organ. Vi ser det som en svært uheldig utvikling.

Utredningen foreslår også å fjerne tottrinnsbehandlingen av de statlige stipendene, og gi stipendkomiteene full beslutningsmyndighet. Tottrinnsbehandling er en viktig kvalitetssikring, og bør videreføres.

Utredningen foreslår også å fjerne de demokratiske prosessene rundt kvotefordelingene, med følgende begrunnelse (side 65):

"Fordelingen av stipend til de ulike stipendkomiteene (kvotefordelingen) fastsettes i dag av departementet på bakgrunn av forslag fra Utvalget for statens stipend og garantiinntekter for kunstnere, etter at organisasjonene er hørt. Departementet foretar sjelden endringer i utvalgets forslag og det gjøres heller ikke store endringer fra ett år til neste. Utredningsgruppen mener at rådet i fremtiden bør fastsette fordelingen av stipend til de ulike stipendkomiteene."

Kvotefordelingen avgjør direkte hvilke kunstnergrupper som skal få nytten av nye stipender. Det er avgjørende med tydelige prinsipper for kvotefordelingen, og transparente, tillitvekkende beslutningsprosesser, slik systemet fungerer i dag. Dette kan ikke henlegges til entrinnsbehandling i et råd eller utvalg.

For øvrig har vi eksempel i nyere tid på at en innstilling til kvotefordeling fra Utvalget, møtte sterke protester fra en kunstnergruppe som ble hardt rammet av kutt i kvotene. Denne kvotefordelingen ble da omgjort av Kulturdepartementet.

4 ORGANISERING AV DIREKTORATSOPPGAVER

Anbefalingens pkt. 20 sier at *"Flertallet anbefaler at det kollegiale organet og fagadministrasjonen får hvert sitt navn, henholdsvis Styret for Norsk kulturfond og statens kunstnerstipend (Kulturstyret) og Kulturrådet."* Som det fremgår av dette høringssvaret, mener Kunstnernettverket at rådet bør videreføres som i dag med ti medlemmer utnevnt på bakgrunn av kunst- og kulturfaglig kompetanse, og at Utvalget for statens kunstnerstipend videreføres av hensyn til maktfordeling. Vi ser det derfor som naturlig at rådet beholder navnet det har i dag, da rådet ikke har det vi oppfatter som styreoppgaver.

Kunstnernettverket har ikke tatt stilling i spørsmålet om deling av Kulturrådet. Her vil vi vise til de enkelte kunstnerorganisasjonenes høringssvar.

På vegne av Kunstnernettverket,
vennlig hilsen kunstnerpolitikkutvalget

Lise Stang Lund – styreleder Norske Kunsthåndverkere
Hilde Tørdal – styreleder Norske Billedkunstnere
Sigmund Løvåsen – leder Den norske Forfatterforening
Anders Hovind – nestleder Musikernes fellesorganisasjon
Peder Hørgen – forbundsleder Norske Dansekunstnere